

De ondraaglijke lichtzinnigheid van het Vlaamse werkgelegenheidsbeleid

Chris Serroyen

Verhofstadt lanceerde er zijn tweede regering mee: een concreet cijfer op de banengroei (200.000). De termijn is al minder concreet: 200.000 na de legislatuur, aldus de federale regeringsverklaring. Dan deed Dewael in 1999 reeds beter. Al in zijn eerste Vlaamse regeerakkoord prijkte de belofte 150.000 jobs extra te creëren en dat op een kleiner lapje grond en met een welomlijnde termijn voor ogen: vijf jaar. Zo zou de werkzaamheidsgraad met 5,5% kunnen opgekrikt worden.

Viel dat even tegen... Na de snelle stijging tussen 1999 en 2000 - een *boom* van 62,1% naar 63,5% ingevolge een banengroei van 53.000⁽¹⁾ - brokkelde die werkzaamheid de drie jaar nadien opnieuw af: tot 62,6% volgens de laatste berekeningen van het Steunpunt Werkgelegenheid-Arbeid-Vorming.⁽²⁾ Dus op vier jaar een stijging met amper 0,5% en een quasi-stabilisatie van de werkgelegenheid: min 2.700 tussen 2000 en 2001 en plus 9.000 tussen 2001 en 2002.

DRIE JAAR LETHARGIE

Uiteraard heeft de Vlaamse overheid daar nauwelijks schuld aan. Dat is nu eenmaal de tol van een open economie in een wereldwijde recessie. Wat wel zwaar kan worden aangekend, is het apathische toezien en ondergaan. Bij de werknemers, en dus ook bij de

vakbonden, begon de ongerustheid nochtans al toe te nemen begin 2001. De jeugdwerkloosheid begon te stijgen. En er kwam een nieuwe golf van herstructureringen op gang met bijzonder zware klappen in enkele sectoren, zowel van de 'oude' (autoassemblage) als van de 'nieuwe' economie (informatie- en communicatietechnologieën). De laatste drie jaar is de werkloosheid - seizoenschommelingen daargelaten - onophoudelijk blijven stijgen - met zomaar eventjes 54.000 tussen eind 2000 en eind 2003 - en holden de vakbonden van herstructurering naar herstructurering.

Al die jaren heeft de regering zelfs niet de perceptie kunnen creëren dat de strijd tegen de werkloosheid een beleidsprioriteit was, niet vanuit de regering zelf en niet vanuit een van de partijen van de meerderheid, zelfs niet Groen! of SP.a. Enerzijds probeerden de groenen druk over te brengen op hun eigen terreintjes van welzijn en milieu. Anderzijds paste de strijd tegen de werkloosheid kennelijk niet in het links populistische SP.a-verhaal. Steve Stevaert, toen nog vice-minister-president van de Vlaamse regering, presteerde het nog om eind augustus 2002 (na anderhalf jaar stijging van de werkloosheid) in een van zijn startinterviews voor het nieuwe parlementaire

Chris Serroyen is adviseur op de ACV-studiedienst.

jaar te zeggen dat men het beter niet over de werkloosheid zou hebben omdat dit het probleem alleen maar zou verergeren (aantasting van het consumentenvertrouwen moet hij gedacht hebben). En enkele maanden later verklaarde Landuyt doodgemoedereerd aan een dagblad dat hij liever minister van Toerisme was dan minister van Werkgelegenheid.

Als het al niet van de minister van Werkgelegenheid kwam, van wie dan wel?

MINISTER VAN ECONOMIE NIET THUIS

Op de minister van Economie kon je in ieder geval niet rekenen. VLD'er Dirk Van Mechelen had zijn *entree* weliswaar niet gemist. Maar als minister van Economie maakte hij al snel plaats, eerst voor Jaak Gabriëls, nadien voor Patricia Ceysens.

Gabriëls bleek totaal onbekwaam, met als absoluut dieptepunt de manier waarop hij de problemen in de automobielnijverheid aanpakte (eerst bij Opel Antwerpen, dan bij Ford Genk), met vooral ook de halsstarrige weigering de vakbonden er te willen bij betrekken. Met hem kwam er wel een reeks nieuwe cheques voor bedrijven: opleidingscheques (al had zijn voorganger dat uitgebroid, in overleg met de sociale partners), adviescheques, starterscheques... Ongetwijfeld allemaal zeer leuk voor de liberale achterban, maar qua doelmatigheid stuk voor stuk sterk betwistbaar, ook en vooral door een gebrek aan selectiviteit. Met Ceysens kwam weliswaar een einde aan het geklungel, maar begon ook het onophoudelijke gepruts in de marge. Telewerken (thuis of op de zitbank van de speeltuin van je kinderen), meer groen in het bedrijf (planten bedoelt ze daarmee, niet de partij of de vakbond), *design*... allemaal dossiers die waarlijk

vertrouwen wekken bij de werknemers van bedrijven in moeilijkheden.

Op de minister-president kon je ook al niet rekenen. Patrick Dewael was al die jaren vooral bezig met *imagebuilding*: van de gel in het haar 's ochtends tot de ondertekening van het Pact van Vilvoorde 's avonds.

Probleem was echter ook dat de sociale partners hopeloos verdeeld waren over het te voeren sociaal-economisch beleid. Het Vlaams akkoord voor 2003-2004 had een keerpunt moeten zijn, maar werd een maat voor niets, vooral doordat VOKA (toen nog Vlaams Economisch Verbond – VOKA, Vlaams netwerk van ondernemingen, ontstaan uit het samengaan van het VEV en acht Vlaamse Kamers van Koophandel) alleen maar uit was op een lineaire belastingverlaging voor de bedrijven. Dat werd uiteindelijk een vermindering van de onroerende voorheffing voor bedrijven. De vakbonden bekwamen enkele schamele tegenprestaties, wat toen schampere reacties uitlokte bij vooral SP.a: beperking tot het onroerend goed ingezet voor ondernemingsactiviteiten en terugbetaling bij sluiting of delokalisatie. Maar zelfs van die voorwaarden bleef achteraf niets over. Op een ongeziene manier werd het akkoord binnen het Vlaams Economisch en Sociaal Overlegcomité (VESOC) door de regering geweld aangedaan in het latere Programmadecreet. De tewerkstellingsvoorwaarde werd geschrapt. En rechtspersonen kregen een vermindering voor al hun onroerend goed, *nota bene* op een ogenblik dat federale SP.a'ers aan het fulmineren waren tegen het onderbrengen van villa's en zwembaden in vennootschappen.

LATE BEKERING

Nu, deze bijdrage heeft geen wetenschappelijke ambities. Dus laten we mild zijn.

Eenzijds bracht de vervanging van Dewael door Bart Somers medio 2003 enig *sérieux* in het debat over het sociaal-economisch beleid, na de eerdere, vergeefse oproepen van industrie en vakbonden. In zijn Septemberverklaring sijpelde voor het eerst zelfs enig crisisbesef door. Alleen wat laat om nog nuttig effect te hebben tijdens deze legislatuur. En al snel ondermijnd door de *run* naar *quick wins* voor de bedrijven en de beleggers tijdens de Ondernemingsconferentie die erop volgde. Gevolg is dat er na al die jaren nog geen begin is gemaakt van een visie op een vernieuwd industrieel beleid in Vlaanderen, in het verlengde van de discussies hierover op Europees (en inmiddels ook federaal) vlak, zoals het ACV, maar ook Industrie Vlaanderen, vraagt.

Daartegenover slaagde Landuyt er eind 2003 in het kielzog van de federale werkgelegenheidsconferentie in om 33 miljoen euro extra in de wacht te slepen voor de uitbouw van een volwaardig *curatief* beleid van begeleiding en opleiding van langdurig werklozen, een oude eis van het ACV. Zelfs de door de vakbonden gevraagde afstemming met het federale activeringsbeleid, met zijn leeftijdsgewijze opbouw werd uiteindelijk aanvaard. Tenzij de werkloosheid nog zwaar blijft stijgen, komt de sluitende aanpak die Europa vraagt in het bereik, niet enkel naar kortdurig maar ook naar langdurig werklozen.

Op de valreep lijkt het ook te lukken om de eenzijdige focus de laatste maanden op de plichten van de werkzoekenden ietwat te temperen. Het parlement keurde het Handvest van de Werkzoekende goed, dat ook de rechten van werkzoekenden zou uitlijnen ten aanzien van de arbeidsmarktvoorzieningen. Het

ACV had dit idee in 1999 gelanceerd tegen de achtergrond van de liberalisering van de arbeidsmarkt en het doorbreken van het monopolie van de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding (VDAB). Alle democratische partijen gaven het in het parlement hun steun. Ook de sociale partners onderling hadden hierover een akkoord bereikt. Op de valreep dreigde

Landuyt, om onduidelijke redenen, stokken in de wielen in te steken. Voor één keer heeft het parlement echter zijn tanden laten zien.

Chris Serroyen

Het preventieve bedrijfsbeleid dat al jaren zieltoogde kreeg in 2002 de doodsteek.

”

BBB

Niet enkel de gebrekkige bekommernis om het werkloosheidsvraagstuk was een probleem. Ook het feit dat alle energie werd weggezogen naar de hervorming van het Vlaamse overheidslandschap, het Beter Bestuurlijk Beleid (BBB). Vooral op sociaal-economisch gebied speelde dit parten. Op een moment dat het alle hens aan dek was voor de strijd tegen de stijgende werkloosheid, werden de bestaande structuren voor een deel ontworcht en verlamd door de hervormingsdrang die was uitgebroken: VDAB, gewestelijke ontwikkelingsmaatschappijen (GOM's), subregionale tewerkstellingscomités, streekplatforms, Export Vlaanderen...

Dit wordt vaak afgedaan als een hervorming om de hervorming.

Deels terecht. Serieuze evaluaties over wat dan zo fout was aan het bestaande overheidslandschap ontbraken. Wat tevoren als een sterkte gold, één geïntegreerd Vlaams ministerie, met een matrixstructuur, moest ineens worden versneden tot dertien ministerietjes. Zo'n aanpak dreigt alleen maar de verkokering van het beleid, zo nefast voor het sociaal-eco-

nomisch beleid, in de hand te werken. Slagkrachtige overheidsinstellingen als Kind & Gezin en VDAB, voordien geprezen als modellen van modern overheidsmanagement, dienden zonodig zwaar hervormd.

Deels ten onrechte. De hervormingen moesten heel concrete doelstellingen dienen. Enerzijds kwam het er op aan de rol van het middenveld, dus - wat het sociaal-economische betreft - vooral van de sociale partners, terug te dringen. We zijn niet licht vergeten dat de eerste voorstellen van Landuyt voor de hervorming van de VDAB voorzagen in de verwijdering van de sociale partners uit het beheer ervan. Op economisch gebied ligt vooral het werven van de sociale partners uit de provinciale ontwikkelingsmaatschappijen (POM's, ter vervanging van de vroegere GOM's) zwaar op de maag.

Even zo goed stond de hervorming in functie van het terugdringen van de overheid op terreinen waar de belangrijkste achterban van VOKA - de Kamers van Koophandel enerzijds, de uitzendsector anderzijds - belangen had. De GOM's liepen meer en meer in de weg van de Kamers van Koophandel. En de uitzendkantoren wilden hun winstmarge nemen op de begeleiding van werklozen. Dat de VLD-minister van Economie in dat verhaal meespeelde, kon worden verwacht. Dat SP.a'er Landuyt rustig meedeed, blijft verbazen. Hij ging er bij herhaling prat op met liberale middelen socialistische doelstellingen te willen nastreven. Wat echter vooral blijft hangen, is hoe hij met een socialistisch mandaat liberale doelstellingen wilde dienen. Terwijl zijn federale en Europese collega's zich verzetten tegen de liberalisering van de dienstensectoren, ontloopte Landuyt zich desbetreffend tot de eerste pleitbezorger voor marktwerking. De VDAB diende zo nodig gesplitst met enerzijds een

Chris Serroyen

De regering leek ineens wat vies van aparte sociale economie.

”

'regisseur' die nog het minimum aan overheidstaken doet en anderzijds een 'actor' die voortaan in concurrentie zou treden met de privé-sector, in het bijzonder de uitzendbureaus, voor

de begeleiding en opleiding van werklozen. Naar verluidt onder druk van de administrateur-generaal van de VDAB zag Landuyt daar node van af. Maar hij komt er mee terug voor wat betreft de besteding van bovenvermelde 33 miljoen voor de langdurig werklozen, in het bijzonder voor de inschakeling van uitzendbureaus in de intensieve begeleiding.

In eenzelfde beweging wilde hij, al is dat niet zijn bevoegdheid, de uitzendkantoren inschakelen in de welzijnssector, te beginnen met de kinderopvang. Nog los van het Groen!-bashen naar de minister van Welzijn, wat zeker meespeelde, ging het niet enkel om het bedienen van de uitzendsector, maar volgens zijn eigen woorden ook om het aanpakken van het "CD&V-machtsbastion". Nu, mocht zo'n bastion nog bestaan - een prijs voor de eerlijke vinder! - dan heeft Landuyt wel de verkeerde sector genomen. Met name de buitenschoolse kinderopvang bestaat voor 90% uit gemeentelijk initiatief (overheidsinitiatief dus), overigens in het leven geroepen door vroegere SP-ministers (te beginnen bij Dewulf). Aanvankelijk leek Groen! te willen blokkeren, maar uiteindelijk ging het - vermoedelijk omwille van koppeling aan allerlei andere dossiers - overstag, zij het met een voorlopig afgeslankte regeling.

LICHTPUNTEN

Maar, we zouden mild zijn. Vanuit Werkgelegenheid zijn ook goede dingen gebeurd, die niet helemaal mogen overschaduwd worden door een vernietigend bilan

van hoofdlijnen voor de strijd tegen de werkloosheid.

Er is eerst en vooral de beweging inzake levenslang leren. In dit tijdschrift hadden we het terzake ooit, naar aanleiding van het Europees Jaar voor levenslang leren - in 1996, over het levenloze beleid. Die passiviteit duurde tot 2000. Ook het nieuwe regeerakkoord was op dat punt ronduit teleurstellend. En dat bleef ook grotendeels zo in de beleidsvoering van de minister van Onderwijs en van de minister van Economie. Onderwijs had kopzorgen te over met het initiële onderwijs en kwam voor volwassenen niet veel verder dan het barnum-initiatief van een Grote Leerweek. Al willen we wel een uitzondering maken voor het hoger onderwijs: het ontwerpdecreet inzake flexibilisering van het onderwijs en de nieuwe regeling voor studiebeurzen geven behoorlijk goede aanzetten voor de terugkeer van volwassenen naar het onderwijs.

We hopen dat Marleen Vanderpoorten in elk geval nog wil afsluiten met een strategisch plan ter bestrijding van de laaggeletterdheid. Onder druk van midden- en werkveld, via het Alfabetplan vorig jaar, is hierover eindelijk overleg gestart. Veel te laat natuurlijk. Zij had zo'n actieplan al in 1999 toegezegd.

Vanuit Werkgelegenheid is de balans inzake levenslang leren uitermate positief. Ten eerste, door een prima samenspel tussen overheid (inzonderheid het kabinet-Landuyt) en sociale partners hebben we inmiddels:

- regels voor evenredige participatie aan opleidings- en begeleidingsvoorzieningen (decreet-Mahassine);
- een ontwerpdecreet inzake titels voor beroepsbekwaamheid, dat moet toelaten betere tewerkstellings- en opleidingskansen te

- voorzien voor volwassenen zonder diploma;
- het uitzicht op een recht op loopbaanbegeleiding in Vlaanderen;
- een behoorlijk succesrijk stelsel van opleidingscheques voor werknemers, met extra prikkels voor kort- en middengediplomeerden in voorbereiding.

De basis voor een krachtig stimuleringsbeleid naar werknemers is in elk geval gelegd.

En in de laatste rechte lijn komt er, op vraag van de vakbonden, ook enig perspectief voor werklozen: premies voor opleidingen - richting knelpuntberoepen of een startkwalificatie.

Ten tweede mag ook de rol van het kabinet-Werkgelegenheid bij de begeleiding van door herstructureringen getroffen werknemers niet over het hoofd gezien worden. De totale inertie bij de federale overheid (zeker

ook in het dossier-Sabena) en op het Vlaamse kabinet-Economie stak schril af tegen de behoorlijk empathische benadering vanuit het kabinet-Landuyt en is ook op het terrein bijzonder goed ont-

haald. Bij nagenoeg elke grote herstructurering snelde het te hulp, wat ook heeft toegelaten een *format* te ontwikkelen voor begeleiding bij dergelijke voorvallen. De VDAB kreeg vanaf 2003 ook een EHBO-functie met een 'sociaal interventieteam', ook al behoorlijk positief onthaald op het terrein.

Belangrijk is ook dat het experiment inzake *outplacement* bij faillissement (onder de vorige regering opgestart op vraag van het ACV) onder deze regering met het Herplaatsingsfonds een structurele basis kreeg. Bij Sabena heeft het in ieder geval, bij stilzitten van de federale overheid (inzonderheid het kabinet-Daems), enorme diensten bewezen. Alleen weeral doodjammer dat Economie niet thuis gaf. De sociale interventie had moeten gepaard gaan met economische preventie.

Chris Serroyen

Hoeveel energie is er niet gestopt in de Vlaamse CAO's?

”

Echter, het al jaren zeltogende preventieve bedrijfsbeleid, gericht op het voorkomen van problemen, kreeg in 2002 de doodsteek. De vakbonden werd een alternatief beloofd, maar verder dan de toezegging dat dit ook een opdracht wordt van het nieuwe Vlaamse Agentschap Ondernemen zijn we nog niet geraakt.

Ten derde is er, hoe dan ook, voortgang op gebied van evenredige participatie, althans wat de beleidsaandacht betreft, ook al is een en ander te veel blijven steken in de conferentiesfeer.

We hebben kostbare tijd verspeeld met de 'diversiteits'-benadering. Daarbij wordt niet uitgegaan van categorieën (allochtonen, vrouwen, gehandicapten...), maar neemt men als uitgangspunt dat recht dient gedaan aan

elke diversiteit. Al te traag is het besef gegroeid dat het gaat om beide: én een integraal diversiteitsbeleid én een categoriaal beleid naar specifieke kansengroepen. Overigens lijkt alleen het laatste echt effectief te zijn. Het eerste wordt al te vaak gebruikt als alibi om niets te doen of voor een al te *softe* 'placebo'-benadering.

Het is positief dat dit besef ook lijkt door te dringen in beleidskringen, zij het wat laat: eind 2002 was er de rondetafel voor allochtonen, eind 2003 ook een voor arbeidsgehandicapten. Genoemd besef wordt zwaar versterkt door het decreet-Mahassine dat de evenredige participatie en non-discriminatie op de Vlaamse arbeidsmarkt wil bevorderen, al blijft het wachten op de publicatie van de uitvoeringsbesluiten.

Voor het werken met quota voor tewerkstelling van kansengroepen is er voorlopig geen draagvlak. Vraag blijft of de zachte benadering met stimuli voor bedrijven zal volstaan.

Vroeg of laat moeten we de rekening maken, laten we zeggen *medio* 2006.

Ten vierde werd eindelijk een sprong voorwaarts gemaakt op gebied van de regularisering van de tewerkstellingsprogramma's. Hierover was er in 1993 al een akkoord in VESOC, maar - in uitvoering van het akkoord voor de Vlaamse *non profit* - maakte deze regering er eindelijk werk van, met als knalprestatie vanzelfsprekend de haast volledige regularisatie van het Derde Arbeidscircuit en

het Programma ter Bevordering van de Werkgelegenheid in de niet-commerciële sector, in totaal 12.700 begunstigen. De regularisatie van de gesco's ligt moeilijker omwille van de vrijstelling van RSZ-bijdragen. We hadden gehoopt dat, zoals al eerder voor de gesco's in het onder-

wijs was gebeurd, Vlaanderen niet zou wachten op de federale overheid om voor beperkte contingenten (zoals de gesco's buitenschoolse kinderopvang) een eerste inspanning te doen. Maar daarvoor was er geen animo.

Ten vijfde kwam er eindelijk wat lijn in het beleid met de ESF-middelen (Europees Sociaal Fonds). Probleem was vroeger dat dit al te veel een parallel beleid was, naast het reguliere, waarbij het bedelen van een reeks aanbieders voorrang kreeg op de concrete doelstellingen die men wenste te bereiken. Mee op vraag van de sociale partners werden de ESF-middelen vanaf 2001 ingezet ter versterking van het reguliere beleid, in functie van concrete doelen, met ook meer ruggespraak met de sociale partners.

Probleem blijven de zware administratieve verplichtingen voor de promotors, maar waarbij pogingen tot vereenvoudiging stuiten op moeilijkheden van de kant van Europa.

Chris Serroyen

De regering heeft niet de perceptie kunnen creëren dat de strijd tegen de werkloosheid een beleidsprioriteit was.

”

ONTGOOCHELEND

Andere deelaspecten zijn dan weer ontgoochelend. Inzake sociale economie was het regeerakkoord nochtans veelbelovend: 7.500 bijkomende werkervaringsplaatsen en 7.500 bijkomende banen in beschutte werkplaatsen, sociale werkplaatsen en invoegbedrijven. Wat zeggen de laatst beschikbare cijfers? Werkervaringsplan: tussen 1999 en 2002 niet gegroeid met 7.500, maar gekrompen met 643.⁽³⁾ Duurzame tewerkstelling: tussen 2000 en 2003 stabilisatie van het aantal beschutte werkplaatsen, 649 meer sociale werkplaatsen en 356 extra plaatsen in de invoegbedrijven⁽⁴⁾, dus lang niet die beloofde 7.500. Dit was niet enkel een kwestie van niet kunnen, maar ook van niet willen. De regering leek ineens wat vies van aparte sociale economie. De reguliere economie zelf moest socialer worden, door tewerkstellings- en opleidingssubsidies aan reguliere bedrijven (invoegafdelingen en individuele beroepsopleidingen in ondernemingen - IBO's) en door allerlei sensibiliseringsacties (vooral de Trivisi-conferenties). Voor die benadering valt veel te zeggen, mocht ze ook effectief werken, zeker ten aanzien van de zwakste doelgroepen. Vaststelling: in 2003 waren de invoegafdelingen goed voor amper 51 voltijdse jobs en *anno* 2004 lijkt de hele Trivisi-dynamiek te zijn verzand.

Wel was er op enkele jaren tijd een explosie van het aantal IBO's: van 4.000 naar bijna 10.000. Vraag is of dit voor de werklozen echt een vooruitgang is. In heel wat gevallen gaat het om de omzetting van een gewone vacature naar een IBO, om zo enkele maanden goed-

kope tewerkstelling te hebben, op kosten van de RVA. Vaak gaat het ook niet om een echte werkplekopleiding. Overigens heeft de VDAB voor 4.000 van die IBO's een tekort aan begeleidingscapaciteit. En kansengroepen blijken er behoorlijk ondervertegenwoordigd in.

Globale vaststelling is dat de voorbije jaren het kwalificerende opleidingsbeleid naar werklozen danig werd verwaarloosd. Alle beleidsaandacht ging naar de IBO's en voor het overige naar de hervormingssoap bij de VDAB. Al een tijdje is er sprake van de omvorming van de VDAB-opleidingscentra tot krachtige competentiecentra, in samenwerking met de sectoren. Maar veel meer dan het verwisselen van het uithangbord en uiteraard nog het openen door de minister van een paar van die centra voor de verkiezingen zal er niet zijn gebeurd.

Ach ja. We waren haast de Vlaamse CAO's vergeten. Hoeveel energie is daar niet in gestopt? Landuyt heeft met het oog op zijn Vlaamse profilering regelrecht het conflict gezocht met de vakbonden en de andere overheden zonder zich enigermate te bekommeren om de rechtsonzekerheid die dat geeft voor de werknemers. Wel, hij heeft zijn decreet nu, zodat hij zelf de CAO's die raken aan Vlaamse materies algemeen bindend kan gaan verklaren, al zit niemand daarop te wachten. Het blijft echter afwachten hoe het Arbitragehof daarop zal reageren. En het blijft vooral afwachten hoe hij binnenkort, net voor de verkiezingen, voor het oog van de camera's zijn eerste CAO zal tekenen: zoals aangekondigd die van de Nationale Arbeidsraad over het recht op *outplacement* voor werknemers vanaf 45 jaar, bijna twee jaar na het afsluiten ervan.

(1) Administratie Werkgelegenheid (ministerie van de Vlaamse Gemeenschap), *Strategisch Plan Werkgelegenheid. Monitoring van de beoogde beleidseffecten*, oktober 2003.

(2) *Arbeidsmarktflits* 43 van het Steunpunt WAV, voorlopig cijfer op basis van de drie eerste kwartalen van 2003 (www.steunpunt.wav.be/arbeidsmarktflitsen).

(3) Vlaams actieplan Europese werkgelegenheidsrichtsnoeren 2003.

(4) Administratie Werkgelegenheid, o.c.